

І станом гнучким, і красою

Тарас Шевченко

І станом гнучим, і красою
Пренепорочно-молодою
Старії очі веселю.
Дивлюся іноді, дивлюсь,
І чудно, мов перед святою,
Перед тобою помолюсь.
І жаль мені, старому, стане
Твої божої краси.
Де з нею дінешся еси?
Хто коло тебе в світі стане
Святим хранителем твоїм?
І хто заступить? хто укрие
Од зла людського в час лихий?
Хто серце чистее нагріє
Огнем любові, хто такий?
Ти сирота, нема нікого,
Опріче праведного бога.
Молися ж, серце, помолюсь
І я з тобою. Щось пророче
Мені вже зазирає в очі,
І я вже богу не молюсь,
Уже й на тебе не дивлюсь.
Мені приснилось: ти вже мати,
Не в оксамиті, не в палатах
Твоє голоднее дитя...
І в'янеш ти, а дні летять,
Несуть все добре за собою,
Уже й надію понесли,
А ти осталась на землі
Одна-однісінька; з тобою
Єдинеє добро було —
Твоє дитя, поки росло,
В колодочки поки вбивалось.
Оперилось, і ти осталась,
Стара і немощя. Людей,
Людей неприязних благает
І Христа ради простягаєш

Коло зачинених дверей Старії руки.

Отак я іноді тобою,

Тобою, серце, молодую,

Старії очі веселю.

Дивлюся іноді, дивлюсь

На стан твій гнучий, і за тебе

Тихенько богу помолюсь.

Молися й ти, з святого неба

На тебе, серце, не зійшла

Твоя і доля і недоля.

[Перша половина 1850]